

Cái Hộp Gỗ...

- *Hello Mommy, là con đây. Lát nữa Mommy có đi đâu chơi không?*
- *Không. Không đi đâu cả. Mà có việc gì không con?*
- *Không có. Con chỉ muốn ghé nhà để chỉ cách cho Mommy rửa hình bằng online thôi.*
- *Ừ, vậy con ghé nhà đi. Nhưng con đang ở đâu vậy?*
- *Con đang ở trong university lab để ghi lại kết quả của mấy cái cell-bio tests. Còn chút xíu nữa thì xong. Con sẽ ghé nhà Mommy đó.*

- *Vậy con làm ơn ghé mua hộ Mommy một hộp keo nguyên tử nghe.*
- *Crazy glue phải không? Con sẽ mua và chọn thứ rẻ nhất, có đúng không?*

Người thiếu phụ tóc đã bạc nhiều gác điện thoại, vừa lắc đầu, vừa lẩm bẩm: “*Đúng là nửa nạc, nửa mỡ, nửa Anh, nửa Việt, chẳng ra sao cả.*” rồi ngồi xuống chiếc sofa đã bạc màu. Bà mân mê những mảnh vỡ của cái hộp gỗ nhỏ đã được xếp ngay ngắn trên hai tờ giấy trắng đặt trên mặt bàn cà-phê hình bầu dục. Bà buông nhẹ một tiếng thở dài và nhìn mông lung vào khoảng trống trước mặt...

Gần một giờ sau, có tiếng chuông cửa. Một người thanh niên ở tuổi đôi mươi bước vào. Dáng cậu trẻ thật nhanh nhẹn, mạnh mẽ và giản dị. Cậu đưa cho bà cái túi ny-lon đựng ống keo nguyên tử vừa mua từ một tiệm rẻ nhất trong thành phố. Ở cửa hàng này, bất cứ món hàng nào cũng chỉ bán với giá đúng một đồng. Cậu thanh niên nhìn bà với ánh mắt trêu ghẹo, vừa tủm tỉm cười, vừa nói bông đùa:

- *Đúng one dollar cộng thuế five cents như ý Mommy muốn đây. Nhưng mà Mommy mua keo nguyên tử để làm gì vậy? Cậu trẻ tò mò hỏi nhanh.*
- *Để gắn lại các mảnh vỡ này. Bà chỉ tay vào các mảnh gỗ trên bàn và đáp nhỏ.*
- *Cho cái hộp gỗ cũ rích này? Cậu trẻ ngạc nhiên hỏi lại với giọng thích thú.*
- *Đúng vậy. Bà đáp gọn.*
- *Vậy để cho con giúp Mommy kết lại được không?*
- *Được chứ. Con khéo tay, con làm hộ Mommy đi.*

Người thanh niên bắt tay vào việc. Cậu ướm thử và ghép từng mảnh vỡ lại trước cho đúng khớp với các đường vỡ ngoằn ngoèo rồi mới từ từ dùng keo nguyên tử để dán dính lại với nhau. Người đàn bà chăm chú nhìn theo đôi tay nhanh nhẹn của cậu trẻ. Cậu mở cái túi xách tay, lấy ra hộp kéo mỡ và chọn một cái kẹp nhỏ dùng để để giữ những mảnh gỗ sát lại với

nhau hơn. Đột nhiên mặt bà biến sắc. Bà quay nhanh qua hướng khác, lắc lắc cái đầu như xua đuổi một cái gì ra khỏi tầm mắt rồi bà nhìn vào khoảng không. Có lẽ cái kẹp nhỏ đã gợi nhớ lại một hình ảnh nào đó...

Suối hơn một giờ, tỉnh thoảng bà lại quay mặt đi như dấu diêm một cái gì trong đôi mắt nâu buồn bã. Cậu trẻ vẫn kiên nhẫn làm công việc rất tỉ mỉ này. Cả hai người cùng im lặng. Cuối cùng, những mảnh vỡ của cái hộp gỗ đã được ghép dính lại với nhau nhưng không sao dấu được những lần keo chằng chịt. Riêng cái bản lề và cái chốt nhỏ để khếp nắp hộp lại thì vô phương hàn gắn lại như trước.

Cậu trẻ ngần ngại trao cái hộp gỗ lại cho bà. Nhìn vẻ mặt thất vọng của bà, tự nhiên cậu buột miệng:

- *Thôi mình vứt cái hộp gỗ bẽ này đi, con sẽ mua tặng Mommy cái hộp gỗ khác đẹp hơn, có được không? Chứ cái này hư rồi, không đóng lại được. Mà Mommy đựng cái gì trong hộp này vậy?*
- *Đựng kỷ niệm... Bà lạnh lùng trả lời.*
- *Đựng kỷ niệm? Ý Mommy muốn nói là gift? Mà gift đâu? Có đẹp không? Cho con xem được không? Cậu trẻ hỏi tới tấp với giọng thân thiện, tò mò.*
- *Không có gift. Không có quà tặng. Chỉ có kỷ niệm thôi. Nhưng kỷ niệm đã bị dẫm nát, vỡ vụn ra rồi, không còn gì cả. Bà buông giọng buồn bã nói nhỏ.*
- *Không có gift, kỷ niệm bị bẽ, con không hiểu gì cả. Vậy chứ Mommy giữ cái hộp gỗ không để làm gì? Cậu trẻ vẫn tò mò hỏi tiếp.*
- *Để nhớ đến một mùa Xuân đã qua khi Mommy còn trẻ, bằng tuổi của con bây giờ và cũng theo học một ngành gần giống như con đang học hôm nay... Để giữ lại những kỷ niệm của một mùa Xuân thật đẹp trong đời. Chỉ có vậy thôi.*

Người thanh niên lắng nghe từng lời nói của người đàn bà mà cậu vẫn gọi là Mommy suốt hơn hai mươi năm qua nhưng không phải là người sinh ra cậu. Bà chính là bác ruột của cậu. Bà là người đã bảo lãnh mẹ cậu ra khỏi quê nhà khi cậu vừa được thành hình đúng năm tuần lễ nằm trong bụng mẹ. Vì vậy cậu rất gần gũi và thương bà. Cậu vẫn gọi bà là Mommy như khi còn nhỏ. Sống gần bà từ thuở bé, cậu chưa bao giờ thấy bà nhắc đến chuyện này... Chuyện một mùa Xuân đã qua...

Sau những giây phút sững sờ khi nghe bà nói dùng cái hộp gỗ để giữ lại thời gian đã mất, tuổi Xuân đã qua, và kỷ niệm của một thời son trẻ; cậu cố gắng nặn óc để hiểu xem ý của bà muốn nói gì nhưng vẫn chỉ thấy lờ mờ trong đầu một cái gì thật không hợp lý lắm vì một cái hộp không có gift thì có cái gì trong đó. Cậu có ý muốn hỏi thêm, nhưng nhìn thấy đôi mắt dăm chiêu của bà như không muốn nói, cậu tần ngần một lúc rồi đưa tay ôm chặt đôi vai gầy

guộc của bà. Bà vẫn lặng thinh nhìn cái hộp gỗ trong tay như muốn khóc. Cậu xót xa ghé vào tai bà nói nhỏ:

- *Con sorry Mommy, thôi đừng buồn nữa nghe. Nhưng tại sao cái hộp gỗ này bị bể vậy? Mommy làm rớt xuống floor hả?*
- *Không, không phải làm rơi, làm rớt, mà vì Mommy vô ý nên có người đã dẫm chân lên nó... Bà trả lời với giọng nói đầy xúc động, rồi quay mặt đi thẳng về phía phòng ngủ với chiếc hộp gỗ cũ kỹ trong tay.*

Còn lại một mình trong phòng khách, cậu trẻ cố phân tích từng câu nói của người đàn bà cậu gọi là Mommy, nhưng vẫn không thể nào đoán ra được cái gift để trong hộp gỗ kia trước khi bị bể... Dưới mắt cậu, đó chỉ là một cái hộp gỗ thông cũ kỹ, thiếu mỹ thuật, rẻ tiền, không hơn, không kém... thì làm sao có thể dùng để đựng gift đắt tiền được. Hơn nữa, cậu đã muốn mua một cái hộp gỗ khác có trạm trổ hoa lá bằng xà cừ óng ánh đẹp hơn nhiều để tặng bà, nhưng tại sao bà lại từ chối.

Trong khi cậu trẻ còn đang cố nghĩ để tìm ra lý do tại sao chỉ vì cái hộp gỗ không đáng giá bị bể mà Mommy cậu buồn đến như vậy thì bà đã đến ngồi bên cạnh. Bà thủ thỉ bên tai cậu với giọng nói trầm buồn pha lẫn hối hận và nuối tiếc:

- *Con vẫn còn thắc mắc tại sao Mommy quý cái hộp gỗ xấu xí, rẻ tiền này và tại sao lại buồn phải không? Vì trong cuộc đời, khi mình làm mất chữ “Tín” thì không thể nào lấy lại được.... Cái hộp gỗ này đã chứa đựng một mùa Xuân đẹp nhất trong đời của một thiếu nữ. Mùa Xuân đó không có mai vàng hay hoa hồng đào rực rỡ; không có xác pháo đỏ ối phủ ngập hiên nhà; không có bánh tét, dưa giá hay bánh chưng xanh, thịt kho, dưa hành; không dưa hấu đỏ hay bánh mứt thơm ngon như trong ngày Tết. Mùa Xuân của cô ấy chỉ là niềm tin yêu thầm kín và trong sáng dành cho một người nghìn trùng xa cách... Mùa Xuân ấy đã được giữ kín trong cái hộp gỗ kỷ niệm này và đã đi theo với người thiếu nữ đến bất cứ nơi nào từ nhiều năm qua, để giữ mãi niềm tin và nụ cười trên môi. Nhưng bây giờ thì thật đáng buồn vì có người đã dẫm chân lên cái hộp gỗ kỷ niệm ấy khiến cho mùa Xuân thầm kín nhưng rất đẹp của tuổi Xuân thì đã bị vỡ ra từng mảnh mất rồi... Chữ “Tín” mà Mommy đã khắc sâu dưới đáy hộp gỗ ấy bây giờ cũng không còn đọc được nữa, con ạ...*

Người thiếu phụ tiễn đưa cháu trai ra về. Bên ngoài, hoa tuyết rơi lất phất. Một luồng gió lạnh lùa vào theo khe cửa. Mùa Xuân thầm lặng đã bị khơi động và dẫm nát. Mùa Đông sẽ thay chỗ, ở lại với cái hộp gỗ vỡ được vá vúi bằng keo nguyên tử... Chữ “Tín” dưới đáy hộp gỗ không còn nguyên vẹn và nó cũng đã chẳng còn trong đáy lòng của một người đã từng lặng lẽ ấp ủ mùa Xuân kỷ niệm trong đời...